

πληθ. στρατιωτικά ἀσκήσεις ἢ ἀγωνίσματα κοιν.: Μεγάλα - μικρά - νυκτερινά - ναυτικά - ἀεροναυτικά - στρατιωτικά γυμνάσια κοιν. || Φρ. Μοῦ κάνει γυμνάσια (μὲ βασανίζει, μὲ κουράζει) Ἀθῆν. Γυμνάσια θὰ τοῦ κάνῃ τοῦ παιδιοῦ (θὰ τὸ ταλαιπωρήσῃ) Ἐρεικ. Ἔλα νὰ σοῦ κάνω ἓνα γυμνάσιο (μεταξὺ συμπαικτῶν) Σαλαμ. Συνών. φρ. Ἔλα νὰ σοῦ δώσω ἓνα μάθημα. Θὰ τοῦ κάνω ἓνα γυμνάσιο (θὰ τὸν δείρω πρὸς σωφρονισμόν) Πειρ. Ἀρχισε νὰ μοῦ κάνῃ γυμνάσια (ἐπαυσε νὰ εἶναι εὐλακρυνῆς εἰς τὰς σχέσεις μας) Ἀθῆν. 2) Σχολεῖον μέσης ἐκπαιδεύσεως συμπληροῦν τὴν ἐγκύκλιον ἐκπαίδευσιν μαθητῶν προοριζομένων δι' ἀνωτέρας σπουδᾶς κοιν.: Ἡμερήσιο - νυκτερινὸ γυμνάσιο. Μαθητῆς - ἀπόφοιτος - καθηγητῆς γυμνασίου. Φέτο βγάζει τὸ παιδί μου γυμνάσιο κοιν. Παστίζει τὸ παιδί μου νὰ βγάλῃ τὸ γυμνάσιο (παστίζει = πασιάζει = ἀγωνίζεται) Πελοπ. (Ξεχώρ.) Τ' ἄφησε ἔς τὴ μέση τὸ γυμνάσιο Πελοπ. (Γαργαλ.)

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Γυμνάσιο Πελοπ. (Λαγκαδ.)

γυμνασιόπαιδο τό, σύνθ. γυμνασιόπαιδο Πελοπ. (Βούτσ. Δάρα Ἀρκαδ. κ.ά.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γυμνάσιο καὶ παιδί.

Μαθητῆς γυμνασίου σύνθ.: Ἄσμ.

Ν' ἀνοίξῃς τὸν παράδεισο νὰ βγοῦνε οἱ πεθαμένοι, νὰ βγοῦνε γυμνασιόπαιδα μὲ τὰ χροσὰ βιβλία Πελοπ. (Δάρα Ἀρκαδ.)

γυμνασιόπουλο τό, ἑνιαχ. γυμνασιόπουλο Πελοπ. (Καλάβρυτ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γυμνάσιο καὶ τῆς παραγωγ. κατὰ - πούλο.

Γυμνασιόπαιδο, τὸ ὅπ. βλ.

γύμνασμα τό, λόγ. σύνθ.

Τὸ Ἑλληνιστ. οὐσ. γύμνασμα.

1) Ἀσκήσις πρὸς ἐκγύμνασιν τοῦ σώματος σύνθ.: Τὸ ἄλλο αὐτὸ θέλει γύμνασμα. Ἀκροβατικά γυμνάσματα σύνθ. || Ἄσμ.

Κάνου γυμνάσματα φριχτά π' ὁ ἄθροπος τρομάσσει κ' οἱ τρίχες του σηκώνονται κ' ὁ νοῦς του παραλλάσσει Κρήτ. (Σφακ.) Συνών. ἄσκησι 1. 2) Τὸ ὑπὸ τοῦ διδάσκοντος διδόμενον εἰς τοὺς μαθητὰς θέμα πρὸς ἐμπέδωσιν τῶν διδαχθέντων σύνθ.: Γυμνάσματα ἀριθμητικῆς - γραμματικῆς - συντακτικοῦ κ.τ.τ. Συνών. ἄσκησι 1β.

γυμναστήριο τό, λόγ. σύνθ.

Τὸ Ἑλληνιστ. οὐσ. γυμναστήριον.

Χῶρος, εἰδικῶς διασκευασμένος, εἰς τὸν ὁποῖον τελοῦνται γυμναστικά ἀσκήσεις σύνθ.: Τὸ γυμνάσιό μας δὲν ἔχει αὐλὴ καὶ γυμναζόμεθα ἔς τὸ γυμναστήριον τοῦ Φωκίανου Ἀθῆν.

γυμναστής ὁ, λόγ. κοιν. Θηλ. γυμνάστρια λόγ. κοιν.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. γυμναστής.

Ὁ διδάσκαλος τοῦ μαθήματος τῆς γυμναστικῆς λόγ. κοιν.: Στὸ γυμνάσιό μας εἶναι ἓνας γυμναστής καὶ τρεῖς γυμνάστριες Ἀθῆν.

γυμναστική ἡ, λόγ. κοιν. ὕμναστική Κᾶσ.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. γυμναστική.

Ἡ σωματικὴ ἀσκήσις, ἡ ἐπιστήμη καὶ ἡ τέχνη τῆς σωματικῆς γυμνάσεως λόγ. κοιν.: Ἡ γυμναστικὴ ὠφελεῖ. Γιὰ νὰ κάνουν πάντα γυμναστικὴ, ἔχουν καλὸ σῶμα λόγ. κοιν. β) Τὸ μάθημα τῆς γυμναστικῆς κοιν.: Ἡ γυμναστικὴ εἶναι προτεῖον μάθημα ἔς τὰ γυμνάσια. Αὐριο προῖ ἔχουμε γυμναστικὴ λόγ. κοιν.

γυμναστικός ἐπίθ. λόγ. κοιν. καὶ δημῶδ. γυμναστικός Ἀθῆν. κ.ά.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. γυμναστικός.

1) Ὁ ἔχων σχέσιν μὲ τὴν γυμναστικὴν ἔνθ. ἄν.: Γυμναστικός σύλλογος, γυμναστικὴς ἀσκήσεις - ἐπιδείξεις κοιν. Θὰ κάμ'νι γυμναστικός ἀσκήσις Ἀθῆν. 2) Τὸ οὐδ. ὡς οὐσ., τὸ ἀποδημητικὸν πτηνὸν Μυιοθήρας ὁ φαίχρους (Musci-capra striata) τῆς οἰκογ. τῶν Μυιοθηριδῶν (Muscicapidae), ὁ «κνιπολόγος» τοῦ Ἀριστοτέλους (Ζ. ἱστορ. 593^a 12) Πελοπ. (Πλάτσ.) Συνών. κοιν. οὐπολόγος, μόναχος, μυιγοχάφτης.

γύμνια ἡ, σύνθ. γιούμνια Μέγαρ. γδύμνια Εὐβ. (Ἀγία Ἄνν. Λιχὰς κ.ά.) Ζάκ. Ἰκαρ. Κρήτ. (Κίσ. Σέλιν. Σητ. Χαν. κ.ά.) Μακεδ. (Πεντάπολ. Τρικοκκ. κ.ά.) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπ. (Αἶγ. Ἀνδρούς. Ἀρκαδ. Βούρβουρ. Βούτσ. Βραχν. Δίβρ. Καλάβρυτ. Κυνουρ. Τριφυλ. κ.ά.) Σάμ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν. Φθιώτ. Φωκ.) — Λεξ. Δημητρ. γδύμνια Κῶς κ.ά. γδυμνιά Κρήτ. ἐγδυμνιά Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. γυμνός. Διὰ τὸν ἀναβιβασμὸν τοῦ τόνου βλ. Γ. Χατζιδ., ΜΝΕ 2,101 κ.έξ. Ἡ λ. καὶ εἰς Σομ. ὑπὸ τοὺς τύπ. γυμνιά καὶ γδυμνιά.

1) Ἡ κατάστασις τοῦ γυμνοῦ, ἡ γυμνότης σύνθ.: Θὰ εἴ-φάνω μὲ μαλλίνα νὰ σκεπάσω τὴ γύμνια μου (μαλλίνα = μάλλινον ὕφασμα) Εὐβ. (Αἰδηψ.) Ἀπὸ τὴ γδύμνια πῶς νὰ μὴ κρυώσουνε, χριστιανοί μου, μικρὰ παιδιά; Πελοπ. (Κυνουρ.) Οἰκονομία, γιὰ νὰ κάνουμε καμμιά φουρισιά, νὰ σκιπᾶσιν-μι τὴ γδύμνια μας! Σάμ. Ἐπαραίτησε γ' εὐτείνῳ ἡ γδύμνια δῶνε, φ'τίλι ροῦχο δὲν ἔχουνε Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Νὰ τ' δώ-σουμι ἓνα ροῦχον, νὰ σκιπᾶς τ' γδύμνια τ' Εὐβ. (Ἀγία Ἄνν.) || Φρ. Τὸν ἔφαγε ἡ πείνα καὶ ἡ γδύμνια Πελοπ. (Ἀνδρούς.) Ἡ φρ. κ.ά. Πείνα, γδύμνια κ' ἀναπαραδιά Πελοπ. (Τριφυλ.) || Ποίημ.

Καὶ ξέρουνε καὶ ὑφαίνουνε τὸ γνέμα τ' ἀργαλειοῦ, ποὺ θ' ἀλαφροσκεπάσῃ τὴ γύμνια τοῦ κορμιοῦ Κ. Παλαμ., Δωδεκάλ. Γύφτ.², 165. Συνών. γκολιόσα-νιά, γυμνάδα, ζορκιά. β) Ἐπὶ ἐδάφους, ἡ ψιλό-της, ἡ ἔλλειψις φυτείας ἑνιαχ.: Πολλὰ βουνά μας ἔχουνε γύμνια Λεξ. Δημητρ. 2) Ἡ ἔνδειξ, ἡ ἀθλιότης καὶ ἡ δυσ-τυχία σύνθ.: Ποῦ νὰ ἰδῇς, γύμνια καὶ κακό! Ἀθῆν. Ἡ γδύμνια, ποῦ ν' αἰ ἔκεινο τὸ σπῖτι, δὲν τὴ λείει ἀνθρώπινη γλῶσσα Πελοπ. (Κυνουρ.) Δὲν κοιτάζεις τὴ γύμνια σου καὶ τὴν ὀρφάνια σου! Κέρκ. Ἡ κακομοιριά τους καὶ ἡ γύμνια τους εἶναι μεγάλη Παξ. Ἡφαί με ἡ γόνα σου, ἡφαί με ἡ ἐγδυμνιά κ' ἡ κακοπέραση Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Ἡπλάκωσεν ὁ δειμῶνας τσ' ὁ θιὸς ξέρε τὴ γδύμνιαμ μας Κῶς.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Γύμνια Κεφαλλ.

γυμνιάζω ἑνιαχ. γδυμνιάζω Ζάκ. Κρήτ. Μέσ. γδυμνιέμαι Σκύρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γύμνια.

Γυμνῶνω, καθιστῶ τινα γυμνὸν ἔνθ. ἄν.: Ἐκατσε κ' εἶδε, ποῦ ἐγδυμιάστηκε ἀπὸ τὴν πολλὴ ροῦγα (ἐκ τῆς πολλῆς

